

A romantic couple in historical costumes. The man, on the left, has short brown hair and is wearing a white long-sleeved shirt with puffed sleeves and dark trousers. The woman, on the right, has long dark hair and is wearing a light-colored, off-the-shoulder top with lace detailing and a full, flowing yellow skirt. They are standing in front of a heavy, golden-yellow curtain with tassels. The man is holding the woman's hand, and they are looking at each other with a romantic expression.

Mary Baloghová
**Cesta
za láskou**

Mary Baloghová

Cesta za láskou

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Mary Balogh: Someone to Care, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, New York 2018, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R.
Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English SOMEONE TO CARE.

Copyright © 2018 by Mary Balogh
All rights reserved

Translation © Tamara Chovanová 2019

Cover Design © Juraj Šramko 2020

Cover Photo © PeriodImages

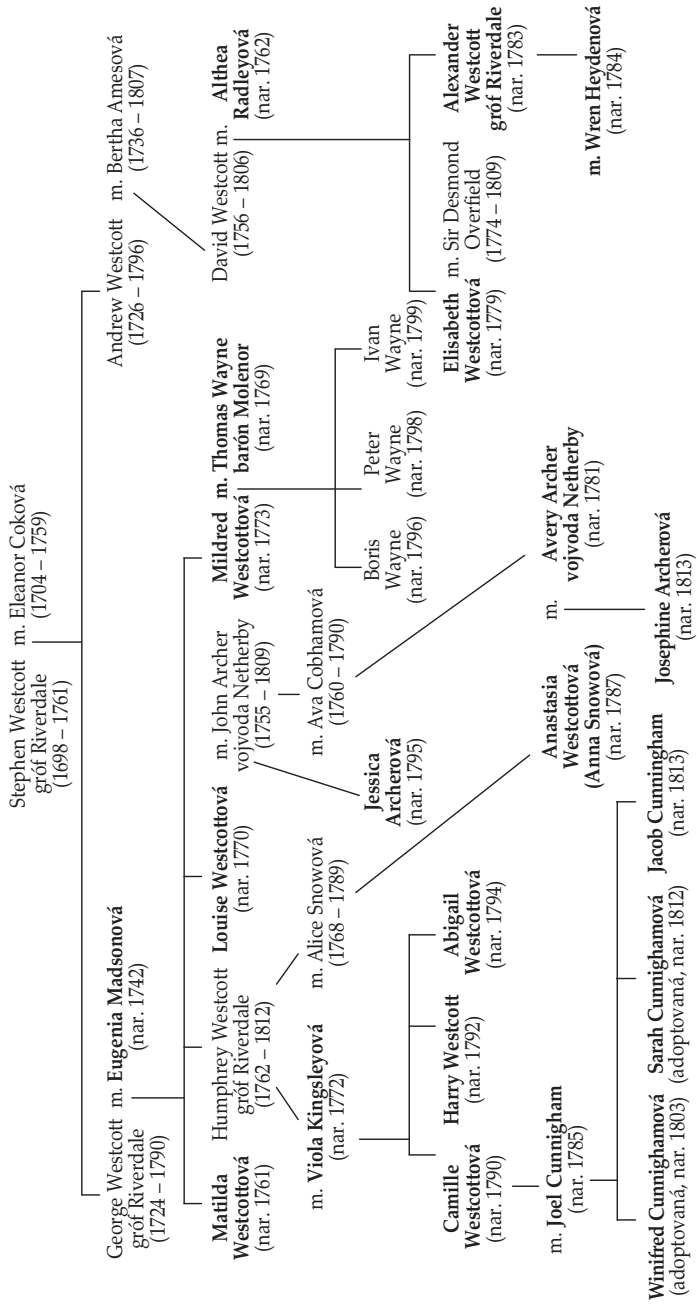
© Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2232-3

Rodina Westcottovcov

(Postavy z rodokmeňa, ktoré vystupujú v románe *Cesta za láskou*, sú vyznačené tučným písmom.)

MARCEL LAMARR, MARKÍZ DORCHESTER, sa veľmi nepotešil, keď jeho koč náhle odbočil na dvor nezaujímavého hostinca na kraji nezaujímavej dediny, zakolísal sa a zastal. Dal svoju nespokojnosť najavo, nie slovami, ale chladným upreným pohľadom, pričom zdvihol lorňon, no nie celkom k oku, keď kočiš otvoril dvierka a ospravedlňujúco pozrel dnu.

„Koňovi sa uvoľnila podkova, mylord,“ vysvetlil.

„Neskontroloval si mu podkovy, keď sme pred hodinou menili záprah?“ spýtalo sa jeho lordstvo. Ale nečakal na odpoveď. „Ako dlho?“

Kočiš pochybovačne pozrel na hostinec a stajne naboku, nevynoril sa z nich koniar, aby im pribehol na pomoc. „Nie veľmi dlho, mylord,“ uistil svojho zamestnávateľa.

„Rázna a presná odpoveď,“ vyhlásilo jeho lordstvo stroho a spustilo lorňon. „Povedzme hodinu? Ani o sekundu dlhšie? Počkáme vnútri, André, a oceníme kvalitu piva, ktoré tu čapujú.“ Tón, akým to vyslovil, naznačoval, že od toho piva veľa neočakáva.

„Jeden-dva krígle by neuškodili,“ odvetil veselo jeho brat André. „Od raňajok už prešlo dosť času. Nechápem, prečo vždy musíš vyraziť tak zavčasu a potom tvrdošijne sedíš v koči, kým menia záprah.“

Kvalita piva ich skutočne neohúrila, ale proti kvantite nenamietali. Pivo podávali vo veľkých krígl'och a také spečené, že na stole zostávali mokré kolieska. Hostinec sa možno preslávil práve tými litrami. Hostinský im bez vyzvania priniesol čerstvé mäsové pirohy na dvoch tanieroch, takých plných, až viseli cez okraj. Pochválil sa, že ich upiekla jeho dobrá žena, uklonil sa a žiarivo sa na nich usmial, no jeho lordstvo len chladno, ľahostajne kývlo hla-

vou. Tá dobrá žena vraj robí najlepšie mäsové pirohy a ná-
kypy v okruhu tridsiatich kilometrov, ba možno i viac,
hoci jej hrdý manžel nechcel vyzeráť ako chválenkár. Ich
lordstvá sa musia presvedčiť samy, no nepochyboval, že
s ním budú súhlasiť, možno povedia, že sú najlepšie v ce-
lom Anglicku – hádam i vo Walese, v Škótsku a Írsku. Vô-
bec by ho to neprekvapilo. Boli ich lordstvá niekedy v tých
odľahlých končinách? Počul, že...

Nemuseli sa zaujímať o to, čo počul, lebo v tej chvíli sa
otvorili dvere za výčapom a zachránila ich trojica ľudí, tak-
mer okamžite nasledovaná prúdom ďalších hostí. Podľa
všetkého to boli miestni dedinčania, všetci v nedeľnom
oblečení, hoci nebola nedeľa, veselo, hlučne zdravili hos-
tinského aj iných hostí. Podľa najhlasnejšieho z nich mali
ústa vyprahnuté ako púšť a žalúdok prázdny ako žobráko-
va miska v časoch hladomoru, takže sa potrebovali potú-
žiť pivom aj pirohmi, lebo čoskoro je čas obeda a oslavy sa
začnú až o hodinu, možno i neskôr. Samozrejme, predpo-
kladali, že keď sa začnú oslavy, bude tam plno hostí až do
večera, ale medzičasom...

V tej chvíli si niekto spomenul – a ostatní s ním náhlivo
súhlasili –, že nič sa nevyrovná kuchyni jeho manželky.
A preto sú tam, uistili hostiteľa.

Príchodzí si rýchlo uvedomili, že v ich strede sú dvaja
cudzí ľudia. Niektorí zmätene odvrátili pohľad a rýchlo sa
usadili čo najďalej od stola neznámych, pokiaľ to rozmery
miestnosti dovoľovali. Tí odvážnejší im úctivo kývli hlavou
a usadili sa na svojich zvyčajných miestach. Jeden odváž-
livec vyjadril nádej, že ich urodzenosti si prišli užijť zábavu,
ktorá sa bude v ich skromnej dedinke konať až do večera.
V miestnosti zavládlo ticho a všetka pozornosť sa sústredi-
la na ich urodzenosti v očakávaní odpovede.

Markíz Dorchester netušil, ako sa dedina volá, ani ho to
nezaujímal, znechutene sa poobzeral po tmavom, spust-

nutom výčape, nikoho si nevšimal. Možno ani nepočul tú otázku a nevšimol si, že všetci stíchli. Jeho brat mal veselšiu náтуру a bol ochotný tešiť sa z každej novinky, takže priateľsky kývol prítomným a položil nevyhnutnú otázku.

„A aké oslavy sa tu majú konať?“

Nič viac tí ľudia nepotrebovali. Chystajú sa oslavovať koniec žatvy a budú sa konať súťaže vo všetkom možnom – v speve, hre na husliach, zápasení, lukostreľbe, pílení dreva, a to menovali len zopár aktivít. Deti majú preteky v behu, v jazdení na poníkoch, ženy vo vyšívaní a varení. Samozrejme, bude sa konať aj výstava zeleniny a ovocia a tí najlepší dostanú ceny. Bude tam pre každého niečo. Aj stánky so všetkým možným tovarom, za aký budú ľudia ochotní minúť peniaze. Väčšinu záhradných plodov a ženských výtvorov po uzavretí súťaží predajú alebo vydražia. Podvečer sa v sieni pod kostolom bude konať veľkolepá oslava a večer bude tancovačka. Zisk z predaja pôjde na opravu kostolnej strechy.

Tá strecha podľa všetkého zatekala, keď sa spustil lejak, a bolo tam iba päť-šesť lavíc, kde sa dalo sedieť. A v daždivé dni býval kostol nabitý.

„Niežeby sa naša mládež sťažovala, že lavice sú obsadené,“ podotkol ktosi.

„Niektorí sa modlia, aby v nedeľu pršalo,“ dodal iný.

André Lamarr sa pridala k smiechu, ktorý nasledoval po tých poznámkach. „Možno tu zostaneme jednu-dve hodinky a pozrieme si tie súťaže,“ nadhodil. „Hovoríte pílenie dreva? A zápasenie? Možno si to aj ja vyskúšam.“

Všetky oči sa upreli na jeho spoločníka, ten neprehovoril ani slova, neprejavil záujem o neodolateľné zábavky.

Tí dvaja bratia pôsobili veľmi odlišne, bol medzi nimi trinásťročný vekový rozdiel, ale nešlo len o to. Marcel Lamarr, markíz Dorchester, bol vysoký, pekne urastený, elegantný a chladno krásny. Tmavé vlasy mal na sluchách postriebre-

né. Úzka tvár, vysoko posadené líčne kosti, orlí nos a úzke pery. Tmavé oči mal mierne privreté. Hľadel na svet s cynickým pohrdaním a svet hľadel naňho – keď sa vôbec odvážil – s akými strachom. Išiel o ňom chýr tvrdého chlapa a nemal rád hlupákov. Navyše o ňom bolo známe, že je neoblomný človek a okrem iných nerestí holduje hazardu. Povrávalo sa, že za svojich takmer štyridsať rokov zlomil srdcia celému radu mileniiek, kurtizán a vdov. Pokiaľ išlo o slobodné dámy a ich snaživých oteckov, už dávno sa vzdali nádeje, že ho ulovia do svojich sietí. Stačil jediný vražedný pohľad tých tmavých očí a aj tí najodhodlanejší spomedzi nich zmrzli. Utešovali sa šírením chýru, že nemá srdce ani svedomie, a on im to nevyhovárал.

Z druhej strany André Lamarr bol sympatický mladý muž, nižší, širší, vlasy aj pleť mal svetlejšie a bol oveľa otvorenejší a priateľskejší ako jeho brat. Mal rád ľudí a ľudia mali radi jeho. Vždy bol pripravený pridať sa k zábave a nevyberal si, odkiaľ tá zábava prichádzala. V tejto chvíli ho očarili veselí dedinčania a prosté radosti, na ktoré sa tak otvorene tešili. Rád by sa tam zdržal hodinku alebo aj tri – koniec koncov vyrazili na cestu pekelné zavčasu. Spýtavo pozrel na brata a nadýchol sa, že niečo povie. Ale brat ho zastavil.

„Nie,“ vyhlásilo jeho lordstvo ticho.

Títo dvaja neznámi už upútali pozornosť ľudí a trúsili na ich adresu srdečné poznámky, aké pekné počasie sa ukaže, aj zopár chabých zábleskov duchaplnosti, ktoré vyvolali neprimerané výbuchy veselého smiechu. Marcel si nevedel predstaviť nič otravnejšie než stráviť popoludnie na hlúpej zábave na dedinskom jarmoku, obdivovať veľké hlávky kapusty a háčkované dečky a dívať sa, ako farbaví tanečníci dupocú v tráve.

„Dofrasa, Marc,“ André zvrátil čelo, „myslel som, že sa neponáhľáš domov.“

„Veď sa ani neponáhľam,“ uistil ho Marcel. „Redcliffe Court je plný ľudí, ktorých nemám práve najradšej.“

„Dúfam, že s výnimkou Bertranda a Estelle,“ André sa ešte väčšmi zamračil.

„S výnimkou dvojčiat,“ pripustil Marcel a len mykol plec, keď im hostinský dolial krígle. Znova prekypovala pena a rozlievala sa po stole okolo nich. Ten chlap si nedal námahu utrieť stôl.

Dvojčatá. Len čo sa vráti domov, musí to vyriešiť. Čoskoro dovърšia osemnásť rokov. Keby šlo všetko prirodzenou cestou, Estelle by na budúci rok uviedli v Londýne do spoločnosti a do roka by sa vydala za dobrú partiu, Bertrand by šiel do Oxfordu, preleňošíl by tam tri-štyri roky, získal by čo najmenej vedomostí a potom by sa z neho stal v mesiacte obľúbený elegán. *Keby šlo všetko prirodzenou cestou...* Jeho deti v skutočnosti nevyrastali prirodzene. Obaja boli až morbidne vážni, možno dokonca zbožní. Niekedy nemohol uveriť, že ich splodil on. Ale veľmi sa nezúčastňoval na ich výchove a v tom bol bezpochyby problém.

„Budem musieť vynaložiť veľké úsilie,“ dodal.

„Nezdá sa mi, že by si s nimi mal ťažkosti,“ uistil ho André. „Robia česť Jane a Charlesovi.“

Marcel neodpovedal. Presne v tom bol problém. Jane Morrowová bola staršia sestra jeho nebohej manželky – zošňurovaná, bez štipky vtipu, ich výchovu mala pevne v rukách. Adeline bola bezstarostné dievča, ktoré sa rado zabavilo, a neznášala ju. Ešte vždy myslel na nebohú manželku ako na dievča, lebo zomrela ako dvadsaťročná, keď mali dvojčatá sotva rok. Jane s manželom ju ochotne zastúpili a starali sa o deti, zatiaľ čo Marcel utekal, až sa za ním prášilo, akoby mohol uniknúť pred žiaľom, pocitom viny a pred zodpovednosťou. V skutočnosti sa mu to posledné celkom podarilo. Jeho deti vychovávala ich teta a strýko spolu so staršími sesternicami a bratancami, ale v jeho dome.

Od matkinej smrti ich vídal dva razy do roka, takmer vždy len nakrátko. V tom dome sa vznášalo priveľa zlých spomienok. V skutočnosti len jedna, ale veľmi zlá. Našťastie keď zdedil titul, mohli opustiť ten dom v Sussexe a prenajať ho. Teraz všetci žili v Redcliffe Courte v Northamptonshire.

„Ale ja nie,“ pokračoval André s ľútostivým úsmevom, keď si dal výdatný dúšok piva a chrptom ruky si utrel penu z hornej pery. „Niežeby niekto čakal, že budem robiť česť Jane a Charlesovi. No zrejme nerobím česť ani tebe, čo, Marc?“

Marcel neodpovedal. Nebolo by to ľahké, aj keby chcel. Vo výčape vládol ohlušujúci huriavk. Všetci sa prekrikovali a zdalo sa, že každá druhá veta je zábavná a zaslúži si výbuch veselého smiechu. Bolo načase vyraziť na cestu. Kočič už určite stihol dať jednému koňovi na jednu nohu jednu podkovu. Zrejme to urobil za päť minút a teraz aj on drží krígel piva.

Cez otvorené dvere na výčape Marcel zazrel, že ktosi vošiel dnu. Žena. V skutočnosti dáma. Bezpochyby dáma, napočudovanie, zdalo sa, že je sama. Stála pri stole v hale a hľadela do knihy hostí, ktorú jej hostinský posunul. Pekne stavaná, elegantná, hoci nie veľmi mladá. Ľahostajne na ňu hľadel, kým trochu neobrátila hlavu, akoby ju zaujalo niečo pri hlavných dverách, a uvidel jej tvár z profilu. Krásavica. No rozhodne nie mladá. A... známa? Pozrel na ňu uprene, ale ona sa už znova obrátila, aby sa zapísala do knihy hostí, potom sa zohla po tašku a zamierila ku schodom. Onedlho mu zmizla z dohľadu.

„Niežeby si niekedy robil česť sám sebe,“ André si oči vidne nevšímal, že Marcel nevenuje pozornosť ich rozhovoru.

Marcel chladno pozrel na brata. „Dovoľ, aby som ti pripomenul, že moje záležitosti nie sú tvoja starosť,“ vyhlásil.

Jeho brat zaklonil hlavu a zasmial sa. „Správny výber slov, Marc,“ poznamenal.

„Ale aj tak to nie je tvoja starosť,“ zdôraznil Marcel.

„Ach, možno ešte bude,“ namietol André, „ak nás bude prenasledovať istý manžel, jeho bratia, švagrovia a iní príbuzní a susedia.“

Prichádzali zo Somersetu, kde strávili niekoľko týždňov, pôvodne išli len na večierok, ktorý usporiadali ich známi, no zdržali sa. Marcel sa zbavil nudy flirtovaním so susedou ich hostiteľa, ktorá často chodila na návštevy do toho domu, no intímny styk s ňou nemal. Raz jej pobozkal ruku v prítomnosti aspoň dvadsiatich iných hostí a raz, keď boli sami na terase pri salóniku. Mal povest' bezcitného sukničkára, ale dbal na to, aby nevzbudzoval nádeje vydatých dám, a ona bola vydatá. No ktosi – mal podozrenie, že sama dáma – povedal jej manželovi veľmi prikrášlený príbeh a ten sa cítil dotknutý. Všetci jeho príbuzní mužského pohlavia do štvrtého kolena, nehovoriac o susedoch a zopár miestnych hodnostároch, sa kolektívne cítili dotknutí, a čoskoro sa povrávalo, že polovica grófstva túži po krvi smilného markíza Dorchestra. Dokonca hrozilo, že ho vyzvú na súboj, hoci to bolo absurdné. Ale André a traja iní muži sa ponúkli, že mu budú sekundantmi.

Marcel napísal do Redcliffe Courtu a oznámil svoj zámer, že sa do týždňa vráti domov. Odišiel, prv než sa tá hlúposť stihla zmeniť na frašku. Netúžil zabiť vznetlivého farmára, ktorý zanedbával manželku, ani sám sa dať zabiť. A bolo mu jedno, ak si jeho odchod vysvetlia ako zbabelosť.

Aj tak plánoval vrátiť sa domov, hoci tam bolo plno ľudí, ktorých nepozval – alebo možno práve preto. Pred necelými dvoma rokmi zdedil po strýkovi titul a usadlosť Redcliffe Court. A spolu s ním aj jeho obyvateľov – markízu, jeho ovdovenú tetu a jej dcéru, ako aj jej manžela a ich najmladšiu dcéru. Tri staršie dievčatá sa už vydali a – chvala-

bohu – vyleteli z hniezda spolu s manželmi. Keďže Marcel nemal záujem zmeniť Redcliffe na svoj domov, nenavrhol im, aby sa vysťahovali do vdovského domu, ktorý pred časom postavili presne so zreteľom na takúto situáciu. Teraz tam bývali aj Jane a Charles Morrowovci so synom a dcérou, ktorí už boli dospelí, ale nedávali najavo túžbu odísť z domu a žiť nezávisle od rodičov. Samozrejme, v Redcliffe žili aj jeho dvojčatá, lebo teraz to bol ich domov.

Jedna veľká, šťastná rodinka.

„Mňa skôr zaujímajú tvoje dlhy, André,“ podotkol Marcel, keď na chvíľu stíchol huriavk, lebo hostinský priniesol obrovskú misu pirohov, ešte sa z nich parilo, a všetci sa na ne vrhli.

„Áno, myslel som si, že sa k tomu dostaneme,“ jeho brat si odovzdane vzdychol. „Už by som ich bol dávno splatil, keby som nemal smolu pri hracích stoloch, prv než sme odišli na vidiek. Ale neboj sa, vyrovnám tie dlhy. Vždy ich splatím, ako dobre vieš. Alebo ich splatíš ty. Keby moji veritelia mali znova tú drzosť a prišli za tebou, nevšímaj si ich. Ja si ich nevšímam.“

„Počul som, že vo väzení dlžníkov nie je práve príjemne,“ poznamenal Marcel.

„Ale no tak, Marc. To si nezaslúžim.“ Jeho brata akoby to pobúrilo. „Isto nechceš, aby som chodil do spoločnosti v handrách a ošúchaných topánkach, čo? Tebe by som robil hanbu, keby som si našiel podradnejšieho krajčírka alebo obuvníka. Alebo žiadneho. Skutočne mi nemôžeš pripisovať vinu za tie účty. Pokiaľ ide o hazardné hry, ako sa má človek zabaviť? Čítať každý večer pri kozube knihy povznášajúce ducha? Okrem toho musíš uznať, že je to rodinná črta. Annemarie stále žije pod svoje možnosti a potom prehajdáka štvrťročnú apanáž pri hracích stoloch.“

„Našu sestru má už osem či deväť rokov na starosti William Cornish.“ Ani to jej nebránilo, aby príležitostne ne-

prosila o pôžičku, keď bola extravagantná viac ako zvyčajne, mala smolu alebo nenašla odvahu priznať sa svojmu trpezlivému manželovi. „Keď sa s ňou ženil, vedel, do čoho ide.“

„Vravela mi, že ju nikdy nehreší a nevyhráza sa jej väzným dlžníkom,“ poznamenal André. „Buď taký dobrý a požičaj mi pár šestákov, Marc, aby som splatil dlhy z hazardu, a mohol by si pridať aj čosi navyše, aby som sa zbavil tých najotravnejších veriteľov, nech ich čert vezme. Vrátim ti všetko do poslednej pence. S úrokom,“ dodal veľkodušne.

Tá dáma sa zjavila znova. Dvere na výčape vedúce do jedálne boli otvorené a Marcel si všimol, že si sadla k stolu. Pokiaľ videl, bola tam jediná návštevníčka. Bola k nemu otočená tvárou, no delili ich dve miestnosti a dosť ľudí. Prisámbohu, poznal ju. Mramorová bohyňa, ktorú sa kedysi veľmi pokúšal zmeniť na krv a mlieko – ale márne. Teda, takmer. Samozrejme, v tom čase bola vydatá, ale on sa s ňou napriek tomu usiloval flirtovať. V tom bol dobrý, a keď sa raz rozhodol získať ženu, málokedy sa mu to nepodarilo. Už si myslel, že možno bude mať záujem, ale potom mu povedala, aby odišiel. Presne tak, tými slovami.

Odíd'te, pán Lamarr, vyhlásila.

Aj odišiel, dotknutý, urazený. Chvíľu si robil obavy, že sa to dotklo aj jeho srdca, ale mýlil sa. Jeho srdce už bolo chladné ako kameň.

Po rokoch výrazne klesla z piedestálu, z ktorého vtedy kraľovala svetu. A už nebola mladá. Ale stále bola krásna. Grófká Riverdalová. Nie, už nie je grófká, dokonca ani grófká vdova. Nevedel, aké meno teraz používa. Pani Westcottová? Alebo iná pani? Predpokladal, že by sa mohol pozrieť do knihy hostí. Teda, keby bol veľmi zvedavý.

„Ty mi neveríš,“ vyčítal mu André dotknuto. „Viem, že minulú pôžičku som ti nevrátil. Ani tú predtým, ak mám byť úprimný, ale nebol by som na dosiahoch toľko prehral, keby kôň, na ktorého som stavil, nevyrazil na preteky chro-

mý. Bol to istý víťaz, Marc. Aj ty by si naňho stavil balík, keby si tam bol. Jednoducho smola! Ale tentoraz ti to určite vrátim. Mám tip na istého víťaza budúci mesiac. Naozaj istého,” dodal, keď videl, ako brat skepticky zdvihol obočie. „Mal by si sa pozrieť na toho koňa.“

V tvári sa jej zračí utrpenie, premýšľal Marcel, a preto pôsobí ešte krajšie. Niežeby mal záujem o trpiace ženy. Alebo ženy, ktoré majú štyridsať alebo aj viac. Obzerala sa okolo seba, najprv po prázdnej jedálni, potom cez dvere na hlučných ľuď vo výčape. Na chvíľu zastala pohľadom na ňom, potom ho preniesla inam, ale znova obrátila zrak naňho. Chvíľu mu pozerala priamo do očí, a keď sa pri nej zjavil hostinský s kanvicou kávy, rázne odvrátila pohľad.

Videla ho a spoznala ho. Ak sa nemýlil – nezdvihol lorňon, aby si ju lepšie obzrel –, očervenela.

„Neznášam, keď mlčíš, Marc. Nie je fér, že práve ty sa ku mne tak správaš.“

„Práve ja?“ Marc obrátil pozornosť na brata, ten sa zahniezdil.

„No, nie si práve svätý, nemyslíš?“ vzdychol. „Nikdy si nebol svätý. Ako chlapec som počúval o tvojich výstrelkoch, sukničkárstve a ľahkomyselnosti. Bol si môj idol, Marc. Nečakal som, že budeš odsudzovať moje správanie, keď robím len to, čo si vždy robil aj ty.“

André mal dvadsaťsedem, ich sestra o dva roky viac. Všetci mali jednu matku, ale bol medzi nimi jedenásťročný odstup, lebo sa jej medzičasom nenarodilo nijaké živé dieťa. A keď už sa vzdala nádeje, že sa ich rodina rozrastie, prišla najprv Annemarie, potom André.

„Nieкто bol neopatrný, keď dovolil, aby sa také nepekne klebety dostali do detských uší,” podotkol Marcel. „A vyznelo to, akoby to bolo dobré napodobňovať.“

„Neboli sme až také malé deti,” namietol André. „Často sme počúvali za dverami. Annemarie ňu tiež zbožňovala. Do-

teraz ťa zbožňuje. Nechápeš, prečo sa vydala za Cornisha. Vždy keď sa pohne, vznáša sa okolo neho oblak prachu.“

„Páni moji! Dúfam, že nie doslova,“ vzdychol Marcel.

„No toto!“ zvolal André, zrazu čosi upútalo jeho pozornosť. „Je tu slečna Kingsleyová! Ktovie, čo tu robí.“

Marcel sledoval jeho pohľad do jedálne. Kingsleyová! Slečna Kingsleyová. Nikdy nebola vydatá, no dvadsať rokov žila v bigamii s grófom Riverdalom. Ktovie, či o tom vedela. Pravdepodobne nie, rozmýšľal, určite nie. Jej syn zdedil otcov titul a majetok, keď ten chlap zomrel, a potom, keď vyšlo najavo, že je nemanželské dieťa, ho vydedili. Aj jej dcéry vydedili a vyštvali ich zo spoločnosti, akoby mali lepru. Jedna tuším bola zasnúbená a odhodili ju ako horúci zemiak.

Videl, ako naňho priamo hľadí cez dve miestnosti, potom odvrátila pohľad, celkom nenáhľivo.

Hm, uvedomila si jeho prítomnosť. Uvedomila si, kto je. Tým si bol takmer istý, tak ako pred rokmi, hoci jej posledné slová na jeho adresu boli v rozpore s tým, ako to vyznelo. *Odíďte, pán Lamarr.*

„Tak teda môžeš prísť za mnou na návštevu do väzenia dlžníkov, Marc,“ vyhlásil André veselo, zdvihol krígel' a dopil posledné kvapky piva. „A keď ma navštíviš, prines mi čistú posteľnú bielizeň, dobre? A špinavú vezmi a daj ju vyprať a odvšivaviť. Ale čo povieš, zostaneme tu dnes dlhšie a pozrieme si tie súťaž? Koniec koncov nikam sa neponáhľame, alebo áno?“

„Tvoje dlžoby splatím,“ vyhlásil Marcel. „Všetky, ako dobre vieš, André.“ Nedodal, že mu odpustí aj dlžobu, ktorú má uňho. To bolo samozrejmé, ale je to jeho brat, musí mu dovoliť, aby si zachoval trochu hrdosti.

„Som ti hlboko zaviazaný,“ povedal André. „Do mesiaca ti to splatím, Marc. Môžeš sa spoľahnúť. Aspoňže ti nehrozí, že budeš mať podobné problémy s Bertrandom. Alebo s Estelle.“

Presne tak. Prečo by ich mal mať?

„Ale ich nevychovali tak,“ zasmial sa André, „aby ťa zbožňovali alebo napodobňovali, však? Ak je niekto väčší suchár ako William Cornish, je to Jane Morrowová. A Charles. Tí dvaja sa k sebe naozaj hodia. Tak čo, zostaneme tu?“

Marcel neodpovedal okamžite. Hľadel na bývalú grófkú Riverdalovú, nevedel na ňu myslieť ako na slečnu Kingsleyovú. Teraz jedla, ale nezdalo sa mu, že má na tanieri slávne mäsové pirohy pani hostinskej. A znova pozrela naňho, sendvič jej zavisol na ceste k ústam. Mierne sa zamračila a on zdvihol obočie, potom znova odvrátila pohľad.

„Zostanem,“ vyhlásil impulzívne. „Ale ty nie. Môžeš si vziať koč.“

„Čože?“ zatiahol André nevelmi elegantne.

„Ja zostanem,“ zopakoval Marcel. „Ty nie.“

Nemala na hlave čepiec ani nevidel iné oblečenie, nevidel ani jej tašku. Zapísala sa do knihy hostí – videl ju pri tom –, bol to dôkaz, že tu zostane, ale prečo si vybrala tento hostinec, to naozaj nechápal. Problémy s kočom? A prečo je sama? Určite na tom nie je tak zle, že by si nemohla dovoliť služby. Bolo nepravdepodobné, že prišla na dožinky. Ak tu tá dáma nezostane, čo tu bude robiť on? Čo ak zopakuje svoju slávnu vetu a pošle ho do čerta?

Ale nikdy mu nechýbalo sebavedomie, najmä ak išlo o ženy. A kedy vlastne stretol lady Riverdalovú? Už je to najmenej pätnásť alebo aj viac rokov.

„Slečna Kingsleyová,“ André zrazu luskol prstami a zatláril sa pobúrene. Pozrel z brata na ňu a nazad. „Marc! Hádam len nechceš...!“

Marcel chladno pozrel na brata, zdvihol obočie a veta zostala nedokončená. „Môžeš si vziať koč,“ zopakoval. „Naozaj, vezmi si ho. Keď dorazíš do Redcliffe Courtu, oznám Jane a Charlesovi, aj všetkým, ktorých to bude zaujímať, že prídem, keď prídem.“

„To je aký odkaz...?“ čudoval sa André. „Charles očervenie ako cvikla a Jane tak stisne pery, až jej ich nebude vidieť, a jeden z nich určite povie, že sa to na teba podobá. A Bertrand aj Estelle budú sklamaní.“

Marcel o tom pochyboval. Želá si, aby mal André pravdu? Na okamih zaváhal, ale ozaj iba na okamih. Neurobil nič, aby si vyslúžil ich sklamanie, a teraz bolo trochu neskoro, aby myslel na to, že po tom túži.

„Ty predsa neznášaš dedinské oslavy,“ namietol André. „Toto od teba nie je pekné, Marc. Ja som navrhol, aby sme chvíľu zostali. A odišiel som z toho večierka, ani som sa nezamyslel, žeby som ti robil spoločnosť, hoci som bol na najlepšej ceste dostať tú červenovlásku.“

„Prosil som ťa o spoločnosť?“ Marcel chytil do ruky lórnon.

„No toto! Nabudúce budem mať viac rozumu,“ vyhlásil jeho brat. „Tak teda asi sa pomaly poberiem. Vždy viem, keď nemá zmysel hádať sa s tebou, väčšinou to tak býva. Alebo vždy. Dúfam, že tá dáma sa chystá o polhodinu odtiaľto vyraziť. Dúfam, že s tebou nebude chcieť nič mať. Dúfam, že ti napľuje do očí.“

„Vážne?“ zatiahol Marcel ticho.

„Marc,“ dohováral mu brat, „je stará.“

Marcel zdvihol obočie. „Aj ja som starý, braček,“ vyhlásil. „Štyridsiatka na krku, žalostne blízko. Som vetchý stavec.“

„U muža je to inak,“ namietol jeho brat. „A ty to dobre vieš. Páni moji, Marc!“

O pár minút odišiel, ani sa neobzrel, iba mávol rukou dedinčanovi, ktorý sa ho spýtal, či už odchádza. Marcel ho nevyprevadil na dvor. O päť minút počul, ako koč odchádza. A tak tu uviazol. Bolo to od neho viac ako pochabé. Ľudia po ňom neisto pokukovali, potom sa začali rozchádzať, na mise s pirohmi zostalo len pár omrvíniek a oslavy vonku sa zrejme mali každú chvíľu začať. Bývalá grófka

popíjala kávu. Onedlho zostali vo výčape len piati dedinčania a ani jeden nesedel pri stole medzi nimi dvoma. Uprene na ňu hľadel a ona mu pohľad opätovala.

Marcel vstal, vyšiel na chodbu a pozrel sa do knihy hostí. Áno, uviedla tam, že zostane jednu noc, a podpísala sa ako slečna Kingsleyová. Potom šiel k dverám do jedálne a vstúpil dnu. Keď za sebou zatvoril dvere, zdvihla pohľad, opatrne odložila šálku na tanierik. Vlas vyčesané dohora do elegantného uzla mala ešte vždy farby medu. Pokiaľ mu pokročilý vek neskall skvelý zrak, nemala jediný sivý vlas. Ani vrásky na tvári či ovísajúcu bradu.

„Povedali ste mi, aby som odišiel,“ prihovoril sa jej. „Ale to bolo pred pätnástimi rokmi. Je to želanie obmedzené časom?“

2

NAJATÝ KOČ, ktorým ešte pred chvíľou cestovala Viola Kingsleyová, prv než ju v dedinskom hostinci oslovil markez Dorchester, nielenže bol nepohodlný, s tvrdými sedadlami, bez pérovania, cez okná aj dvierka preťahovalo, ale aj vŕzgal a stonal, páchol starobou a stuchlinou. Okrem toho sa nakláňal nabok, šiel pomalšie než predtým a nech robila čokoľvek, aby sedela vzpriamená, podchvíľou cítila, ako sa ľavým plecom nakláňa k tvrdému drevenému obloženiu vedľa sedadla. Čakala, že koč každou chvíľou zastane a ona uviazne kdesi pánuobu za chrbtom.

A bola to len a len jej chyba.

Nemôže to zazlievať nikomu, len sebe.

Pred dvoma rokmi sa Viole prihodila katastrofa. V tom čase bola Viola Westcottová, grófka Riverdalová, nedávno zomrel jej gróf, ktorý bol dvadsaťtri rokov jej manželom. Titul zdedil jej syn Harry. Mal vtedy len dvadsať rokov,

preto mal poručníka Averyho Archera, vojvodu Netherbyho. Violina staršia dcéra Camille už debutovala v spoločnosti a bola zasnúbená s úctyhodným vikomtom Uxburym. Jej mladšia sestra Abigail sa tešila, že ďalšiu jar ju uvedú do spoločnosti. Viola bola spokojná so svojím životom, hoci musela nosiť smútok. Nemala veľmi rada svojho manžela a nesmútila za ním.

Bolo sa treba postarať len o jednu záležitosť a ona sa o to pokúsila. Celý čas, čo ho Viola poznala, jej manžel tajne prispieval na isté dievča, vlastne už mladú ženu – aspoň on si myslel, že to robí tajne – v bathskom sirotinci. Dospela k logickému záveru, že to dievča je jeho dcéra, ktorú priviedla na svet jeho milenka, a po jeho smrti urobila to, čo sa jej zdalo správne, poslala právneho zástupcu, aby vyhľadal tú ženu, oznámil jej, že otec zomrel, a finančne sa s ňou vyrovnal.

A vtedy prišla katastrofa!

Vysvitlo, že mladá dáma Anna Snowová má dvadsaťpäť rokov, učí v sirotinci a v skutočnosti je grófovou legitímnou dcérou, ktorú priviedla na svet jeho predchádzajúca manželka. V skutočnosti jediná manželka. S Violou sa oženil pár mesiacov predtým, než na suchoty zomrela Annina matka. Takže s Violou žil v bigamii. Ba čo bolo horšie, jej syn a dcéry boli vlastne nemanželské deti. Harry prišiel o titul a majetok – titul pripadol jeho bratancovi Alexandrovi Westcottovi a majetok dostala Anna. Celý majetok. Gróf spísal iba jeden závet, a to ešte v čase, keď žil s prvou manželkou. Camille aj Abigail prišli o titul aj o svoj podiel z majetku. Lord Uxbury Camille odvrhol. Abigail neuviedli do spoločnosti a nemala nádej uzavrieť manželstvo, aké čakala. Zostali na mizine, hoci Anna trvala na tom, že rozdelí majetok spravodlivým dielom svojim nevlastným súrodencom a sebe. Ale vtedy im bola cudzia. Vo svojej hrdosti a zmätenosti to všetci dotknuto odmietli. Viola sa vrátila k svojmu dievčenskému menu.